

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ (ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ)

Ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 10
Ἐν Τουρκίᾳ 1/2 τουρκικῆς λίρας
Ἐν τῇ ἄλλῃ ἀλλοδαπῇ 1/2 ἀγγλικῆς λίρας

Ἀρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκάστου μηνός.

ΑΓΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

Πᾶσα αἰτήσις ἀφορώσα εἰς τὸ φύλλον ἀπευθύνεται
Πρὸς τὸν κ. Ι. Λαμπρίδην διηγητὸν
Ὅδὸς Ἰσπουράτου 5.

Ἡ ἀ χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται

ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΩΝ ἩΘΙΚΩΝ ΚΑΙ ΥΛΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κύριον ἄρθρον (οἱ ἐν Λονδίῳ πρὸς τοὺς Ἑλληνας λόγιοι τοῦ βασιλέως Γεωργίου). — Ἡπειρος (ἡ πυρπολῆσις τῆς Ἀβδέλλας καὶ τὰ αἵτια). — Τὸ κυπριακὸν Μουσεῖον. — Ὁ Μητροπολίτης Μαρωनीας καὶ τὰ σχολεῖα θάσου. — Ἀγγέλματα καὶ θρόνοι. — Μακεδονία (ἡ αὐτοπεποίθησις τοῦ ἐν αὐτῇ ἐλληνισμοῦ). — Τὸ ἀνδραγάθημα τοῦ Θερίσου. — Οἱ Βούλγαροι καταγγέλλοντες ἀλλήλους. — Τὰ ἐν Ἑλλάδι. — Τελευταῖαι εἰδήσεις.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 16 Νοεμβρίου 1905

«Ἡ Ἑλλάς, ὅπως πάντα τὰ λοιπὰ κράτη καὶ ἰδίως τὰ μικρὰ, ἀποβλέπει ἐπίσης εἰς τὴν στρατιωτικὴν καὶ ναυτικὴν αὐτῆς πρόοδον» καὶ ἐπὶ τοῦ τελευταίου τούτου οἱ Ἕλληνες δὶκον τῶν χωρῶν ὀφείλουσι νὰ ὑποστηρίξωσι τὰς ἐνεργείας τῆς κυβερνήσεως τοῦ βασιλέως.

Ἐξ ὧν τῶν πομπῶν καὶ τῶν παρατάξεων, τῶν διακοσμήσεων τῶν ὁδῶν καὶ τῶν πανηγύρεων τοῦ Λονδίνου, τῶν προσφωνήσεων καὶ τῶν προποσέων, ἐν οἷς πᾶσιν ἐφάνη ἀναγνωρίζομένη ἡ ὀφειλομένη τιμὴ εἰς τὸ ἱερόν ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀπαξ ἔτι τὸ μικρόν καὶ ταλαίπωρον βασίλειον κατηγγαίσθη ἐκ τῶν ἀθανάτων ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος, οἱ λόγοι σου οὗτοι, μεγαλειότατε βασιλεῦ τῶν Ἑλλήνων, οἱ λόγοι τοῦ βασιλέως ἡμῶν οὗτοι, ὡ πάντες οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, εἶναι τὸ ἀπῆλπιον ἄμμι τῆς πραγματικότητος καὶ ἡ βασιμωτάτη τῶν ἐλπίδων, εἰς ἃς πρέπει νὰ στηριχθῇ καὶ ὁ βασιλικὸς τῆς Ἑλλάδος θρόνος καὶ ἡ τύχη τοῦ ἐλληνικοῦ γένους. Ἰσως, τί λέγω; βεβαίως ἐν τοῖς βασιλικῶσι τούτοις λόγοις ὑπάρχει ἀτέλεια τις περὶ τὴν ἔκφρασιν. Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἀποβλέπει, μεγαλειότατε, εἰς τὴν στρατιωτικὴν καὶ ναυτικὴν αὐτῆς πρόοδον, ὡς ἀποβλέπουσι πάντα τὰ λοιπὰ κράτη καὶ ἰδίως τὰ μικρὰ. Διότι τὸ ἔδαφος τῶν μικρῶν ἐκείνων κρατῶν πληττοῦσιν ἤδη θυμοειδεῖς οἱ πολεμιστῆριοι ἵπποι καὶ σείεται ἡ γῆ ἐκ τοῦ βαρέος δούπου τῶν ἐπὶ τὰ γυμνάσια ἀγομένων τηλεβόλων καὶ πυκναῖς στρατιῶν φάλαγγες ποιοῦσι τρέμειν ἐν τῇ διαβάσει τῶν τὰ πεδία καὶ ἡ στείλῃδων τῶν γυμνῶν λογῶν ἐπισφύρει τῶν ξένων τὸν θαυμασμὸν καὶ τῶν πολεμίων τὸν φόβον. Ἐν ᾧ ἐν Ἑλλάδι γυμνοὶ καὶ ἔρημοι εἶναι οἱ στρατώνες, κεναὶ αἱ ἀποθήκαι καὶ ἀντὶ τῶν ἐνόπλων λεγεώνων συχνὰ θεοῖται ἀνὰ τὰς ὁδοὺς στίφη ἐκδεδακχυμένα ὑπὸ ἐπονειδίστου εἰδωλολατρίας πρὸς τοὺς ἀπατεῶνας καὶ τοὺς ἀπεμπολητάς παντός ὁ σίου καὶ ἱεροῦ τῆς καλλίστης καὶ ἐνδοξοτάτης χώρας Σου, καὶ ἀντὶ παίωνων ὡς φωνὴ κόρακος ἀπαιτοῦν ἐξορμᾷ ἀπὸ τῶν ὀρυμάνων καὶ τῶν παργάγων καὶ τῶν μυγῶν τῶν πολυκόπων παραλίαν τῆς Ἑλλάδος ἡ ἐλεεινὴ ἰαχὴ: θεσμοί, θεσμοί, θεσμοί!

Θὰ ἀποβλέψῃ καὶ ἡ Ἑλλάς, ὡς τὰ ἄλλα μικρὰ τῆς Ἀνατολῆς κράτη, ἣτο ὀρθότερον νὰ ληρῇ, Μεγαλειότατε, ὡς μεγίστη καὶ ἐπείγουσα εἴη ποτε καὶ ἄλλοτε εἶναι ἀνάγκη σήμερον νὰ κατανοήσωμεν πάντες καὶ βασιλεὺς καὶ λαὸς, ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ ὑποκάμισον πρέπει νὰ πωλῇσωμεν, ὅπως στρατιωτικῶς συνταχθώμεν, ἐν ἐνδιαφερώμεθα νὰ μὴ καταστῇ ὁ πρῶτος βασιλικὸς τῆς Ἀνατολῆς θρόνος εἰς τὴν θέσιν οἱ θρόνοι τῶν βέηδων τῆς βορείου Ἀφρικῆς, ἐν ἀλγῶμεν ἐπὶ τῷ ὅτι ὁ πρῶτος λαὸς τῆς Ἀνατολῆς ἐμπαίζεται, περιφρονεῖται, λακπατεύεται ὑπ' ἐκείνων, εἰς οὓς αὐτοὺς εἰδίδας μέχρι χθὲς ἔτι νὰ γίνωσιν ἄνθρωποι!

Ἐπὶ τῇ ἐποδύνῃ, τῇ φρικῶδεϊ καταστάσει εἰς τὴν περιλήθμεν, πταίμεν ὅλοι, Μεγαλειότατε, καὶ οἱ βασιλικοὶ ὕμνων λόγοι εἴθε νὰ ἀντικατοπτρίζωσιν εἰλικρινῇ τὴν δόνην καὶ γνησίαν τὴν μετάνοιαν ἐφ' οἷς παρελείφθησαν ἀγαθοί, ἐφ' οἷς διεπράχθησαν κακοὶ καὶ εἴθε νὰ χρητιμεύσωσιν ὡς ἐναυσμα γοργῆς καὶ δρασ-

στηρίας ἀφυπνίσσεως ἀπὸ ληθάργου, ὅστις προδιέθηκε τὴν ψυχὴν τοῦ ἐλληνικοῦ γένους ἐπαθὴ πρὸς τὰ σπέρματα τῆς καταισχύνης, τρεῖς χειροτέρας καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου.

Βασιλικώτεροι ὢλυν τῶν λόγων, οὓς ἐξεφώνησεν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ἐν Λονδίῳ, εἶναι ἀναμφερήτως οἱ ἐπὶ ἐλληνικοῦ ἔδαφους ἐκφωνηθέντες, ἐν τῇ ἐλληνικῇ τοῦ Λονδίνου πρεσβείᾳ. Ἐκεῖ ἐφάνη ἡμῖν ὁμιλῶν ὡς φιλόστοργος πατὴρ πρὸς τὰ τέκνα, ἐκεῖ ἀπετάθη ὁ βασιλεὺς Γεωργίος πρὸς τὸ κυριότατον καὶ μέγιστον πάντων τῶν συγγενικῶν δεσμῶν τοῦ πρὸς τοὺς μεγάλους, πασῶν τῶν συμπαθειῶν, ὧν ἀπολαύει πρὸς τοὺς κραταίους τῆς ἡμέρας, ἔρεισμα, πρὸς τὸν λαόν του, μεθ' οὗ εἶναι ὑπὸ τῶν νόμων τῆς φύσεως καὶ τῆς ἱστορίας προωρισμένος νὰ συνταγῇ ἐν τῇ κοινῇ καταισχύνῃ ἣ νὰ ἀρῇ ὑπεράνω πάντων ἐν τῇ κοινῇ αἰγλῇ.

Ἄλλ' ἡ αἰγλή εἶναι καρπὸς μόνον μόθων καὶ τὸ ἐλληνικὸν ἦσσαν παντός ἄλλου λαοῦ ἐμόχθησε μέχρι τήμερον, τὸ ἐλληνικὸν ὡς κράτος, ἀλλ' ὅχι ὡς ἔθνος! διότι ὡς ἔθνος καταμαρτυροῦσι τὴν ἀπαράμιλλον φιλοπονίαν τὰ πολιτιστικὰ καὶ πνευματικὰ ἰδρύματα, δι' ὧν κοσμεῖ τὴν Ἀνατολὴν πᾶσαν, οἱ ἐμπορικοὶ τοῦ οἴκου, δι' ὧν περιέζωσεν αὐτήν, τὰ δάση τῶν ἱσθμῶν τῶν πλοίων του, δι' ὧν σκεπάζει τοὺς ὅρους καὶ τοὺς λιμένας τῆς ἀνατολικῆς Μεσογείου, αἱ πόλεις αἱ πολυάνθρωποι, ἃς ἐφύτευσεν ἐκεῖ, ἔνθα τὸ πρὶν ἐκτεῖεν ἐπὶ εἰρηπίας τὴν φωλεάν του ὁ ἐρημικὸς βύας.

Καὶ ἤλθεν ἡ ὥρα τῶν μόθων τῶν ἀκοιμήτων καὶ ἐσήμανεν ἡ στιγμή, καθ' ἣν ὀφείλομεν νὰ ἰδρώσωμεν πάντες. Τοῦτο τὸ χρυσὸν λόγιον εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἡμῶν ἐκ Λονδίνου πρὸς πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τούτου οἱ πάντες πρέπει νὰ ἐνωτισθώμεν.

Προπρεύου, Μεγαλειότατε, μετ' εὐσταθείας εἰς τὴν ἀκανθώδη, ἀλλ' ἐνδοξον ταύτην ὁδόν, καὶ ὁ ἐλληνικὸς λαὸς δὲν ἀπέμαθε τὴν ἔξιν νὰ ἀκολουθῇ ἐν τῷ δρόμῳ τούτῳ τοὺς ἡγεμόνας του μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου.

ΗΠΕΙΡΟΣ

Ἡ πυρπολῆσις τῶν καλυδῶν τῆς Ἀβδέλλας. — Τὴν 6 ὑπαίτιος.

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐξ Ἰωαννίνων ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1905.

Τὸ νέον εἶδος τῆς ἀγρυπτείας, ὅπερ ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἔθεσαν ἐν ἐνεργείᾳ τὰ ὄργανα τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας εἶναι πρωτοφανὲς καὶ πρωτόκυστον. Μετὰ τὴν πυρπολῆσιν τῆς ἐν Βωβούσῃ ἀγροκαλύβης τῆς κατ' εὐφημισμὸν καλούμενης ρωμουνικῆς σχολῆς, ὑπ' αὐτῶν τούτων, ὡς ἐγκαίρως ἀνηγγέλαμεν τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ Ἀγῶνος, ἐπὶ τῇ ἀνάπαυλᾳ ἡμερῶν τινων καὶ ἰδού πάλιν νέαι ἐπιχειρήσεις ἐφευρίσκονται καὶ ἀναλαμβάνονται ὑπ' ἐκείνων. Ἀρχήματα θέλουν τὰ παιδιὰ, γρόσχα τὰ παλληκάρια. Ἐσκεμμένως, ἀλλ' ἡσύχως καὶ ἀθρόβως δύο ρωμουνίζοντα σάββαλα πενήτερος καὶ γαμβρὸς ἐν συννοήσει καὶ μετὰ τῶν ὁμοφρόνων, θέτουσι τὸ πῦρ εἰς διαφορῶν: τρωγλας τῆς Ἀβδέλλας ἀκατοικήτους, καὶ πάλιν θρήνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὁδυρμὸς πολλὸς καὶ πάλιν πάταγος, ὅτι ἀντάρται Ἕλληνες διέπρξαν καὶ τὸ κακοῦργημα αὐτὸ ἀπειλούντες νὰ ἐξαφανίσωσιν ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς Ἡπειρωτικῆς καὶ Μακεδονικῆς γῆς τοὺς μηδέποτε ὑπάρχοντας ἐν τῇ γῇ ταύτῃ Ρωμουνίους. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι τὸσον δυσερέτος, διότι ἡθοποιοὶ καὶ θεαταὶ τυγχάνουσιν οἱ αὐτοὶ, αὐτοῦργοι καὶ μάρτυρες οἱ ἴδιοι! Τὴν δὲ ἀπὸ Πίνδου μέχρι Δουναβέως ἀπόστασιν χωρίζει «οὐραὶ τὴν σκιδέντα, θάλασσά τε ἡχέσασα». Ἄλλ' ὁ σκοπὸς τῶν διὰ τῆς ἀπάτης ζώντων δὲν εἶναι ἡ ἐξέδρασις τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ἡ παράστασις τῶν γεγονότων κατὰ τὸ συμφέρον. Διὰ τῶν φανταστικωτέρων λοιπὸν μυθολογημάτων θὰ ἐξακολουθῶσι τρεφόμενοι οἱ ἐν Βουλκορεστίῳ καὶ θὰ συγκινῶνται καὶ θὰ σπεύσωσι φυσικῶς τῷ λόγῳ νὰ συνδράμωσι τοὺς ἐν ὄρῳ χεῖμῶνος μείνοντας ἀνευ στέγης καὶ ἀσύλου ἀδελφοὺς καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν θὰ ἔχωσι θαυμάζοντα τὰ πρωτοχρονικά τῶν δώρα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀγρυπνῶντος τύπου, πρόθυμος νὰ παρέχῃ πάντοτε τὰς ὑπηρεσίας του τῷ πλειοδότη, θὰ ἐγείρῃ θόρον μέχρις ἐκκοφάνσεως τοῦ κόσμου καὶ οὕτω θὰ συγκολασθῇ πως ἡ παραχθεῖσα κακὴ ἐντύπωσις ἐκ

τῶν ἐν Ρωμουνίᾳ γνωστῶν βανδαλισμῶν καὶ ἀπηναν κατὰδύσεως κατὰ τῶν ἐκεῖ κακοῦργων, τῶν ἐχόντων τὸ μόνον ἄδικον, ὅτι εἶναι καὶ καλοῦνται Ἕλληνες.

Αὐτὰ εἶναι τὰ πρακτικὰ πορίσματα καὶ συμπεράσματα τῶν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας λαβόντων χώραν ἐν τοῖς χωρίοις Βωβούσῃ καὶ Ἀβδέλλᾳ καταρρωμάτων τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας καὶ τοῦ ἐξ αὐτῶν ἐγεγερμένου θορύβου δι' ἀφηγήσεων μυθολογικῶν.

ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

Οἱ Κύπριοι κατάρθρωσαν τέλος ὁ,τι πρὸ πολλοῦ ἐπεδίδων καὶ ἐζήτουν, τὴν παρεμπόδισιν τῆς ἐξαγωγῆς τῶν κυπριακῶν ἀρχαιοτήτων.

Ὁ ὑπὸ τοῦ Νομοθετικοῦ ψηφισθεὶς νόμος ἐκυρώθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου, ἐγένετο δὲ καὶ ἡ ἐκλογὴ τῆς πενταμελοῦς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κυπριακοῦ Μουσείου, ἥτις θὰ ἔχῃ τὴν ἀνωτάτην ἐποπτείαν τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς ἱστορικῶτάτης νήσου. Οἱ 100 περίπου ἐγγραφεῖς συνδρομηταὶ τοῦ Μουσείου, ἐξέλεξαν σχεδὸν παμψηφεί τοὺς δύο Ἑλληνας φιλόλογους Εὐστάθιον Κωνσταντινίδην καὶ Σίμον Μενάρδον, τὸν Ἀγγλὸν ταγματάρχην Τσαμπερλέιν γνωστὸν ἐκ τινων περὶ τῆς φραγκοκρατίας μελετῶν, ἀλλὰ καὶ τινων ἀνθελληνικῶν ἐπιστοδίων, καὶ δύο πολιτευτάς, τὸν κ. Πασχάλην Κωνσταντινίδην καὶ Γ. Σιακκαλλῆν. Δυστυχῶς οἱ χρηματικοὶ πόροι τοῦ Μουσείου εἶναι πτωχότατοι, ἐκπλησσει δὲ πράγματι τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις τῆς νήσου ἀρνείται νὰ χορηγήσῃ ἐκ τῶν δημοσίων προσόδων ἔστω καὶ ἐν σελίνιον ὑπὲρ τῆς διαφυλάξεως τῶν ἀρχαιολογικῶν τῆς Κύπρου κειμηλίων, καὶ ὅτι οἱ νησιῶται εἶναι ὑπόχρεοι νὰ ἐπαρκέσωσι καὶ εἰς τοῦτο τὸ καθήκον ἐξ ἰδίων Μέρχρη σήμερον ὅσαι κυπριακαὶ ἀρχαιοότητες δὲν εἶχον ἀπαρῇ εἰς τὸ Βρετανικὸν Μοσεῖον κατέκειντο σχεδὸν ὡς ἀπλοὶ λίθοι καὶ κεραμίαι ἐντὸς οἰκίῳ ἀνεῖ ἐνὸς ἀπλοῦ φύλακος. ἵνα μὴ ἐπιπορευθῇ τὸ θησαυροφυλάκιον τῆς Μ. Βρετανίας διὰ δαπάνης τριακοντα λίτρων καθ' ὅν χρόνον ὁ μηχανικὸς σιδηροδρόμος, μικρότερον τοῦ τῆς Κηφισίας, εἰσπράττει παρὰ τῶν Κυπρίων μισθὸν λίτρων ἑπτακοσίων! Εὐτυχῶς ὁ νέος ἀρμοστής φαίνεται ὅν καὶ φιλόμαχος, ἡ δὲ ὑπὸ τὴν προεδρίαν αὐτοῦ ἐργοζομένη νέα ἐπιτροπεία ἐλπίζει, ὅτι θὰ συντηρήσῃ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ σωθῇ καὶ ὅτι θὰ εὕρῃ πόρους, ὅπως ἀνασκαφῇ ἔδαφος, οὐ ὀλίγα ὑπάρχουσιν ἱστορικώτερα ἐν τῷ κόσμῳ.

Τὴν ἐλπίδα ἡμῶν, ὅτι θὰ εὕρῃ πόρους τὸ Κυπριακὸν μουσεῖον στήριζομεν οὐ μόνον εἰς τὸν φιλοπαιτριωτισμὸν τῶν Κυπρίων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ συναίσθημα τῆς ἐθνικῆς ἀλληλεγγύης τῶν ἀπανταχῶν Πανελλήνων. Τὸ ἀξιοῦν, ὅτι ἡ Κύπρος εἶναι ἐλληνικὴ χώρα καὶ ἐλπίζειν, ὅτι ἐλληνικὴ θὰ γίνῃ, κυροῦται μόνον διὰ πραγμάτων, οὐδὲν δὲ τούτου πειστικώτερον τῆς προσπάθειας τῶν ἀπανταχοῦ πολιταλάντων Ἑλλήνων τοῦ νὰ ἐλθῶσιν ἐπικουροὶ εἰς Μοσεῖον, ὅπερ καλεῖται νὰ στεγάζῃ τμήματα τῆς ἐλληνικῆς ἀρχαίας ψυχῆς ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τῆς ἀρπαγῆς ἢ τῆς καταστροφῆς, τῆς ψυχῆς ἢ ἡ ἀνάστασις εἶναι τὸ κοινὸν πρόβλημα καὶ ὁ κοινὸς σκοπὸς τοῦ νεωτέρου ἐλληνισμοῦ, ὃν ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐννοίας καὶ οὐδένα λόγον ὑπάρξας ἔχει οὗτος. Τὴν ὥριαν προσπάθειαν τῶν Κυπρίων πρέπει πάντες νὰ ὑποστηρίξωμεν, ἐν τοῖς πρώτοις δὲ τὰ πνευματικὰ καθήκοντα τῆς πρωτεύουσος τοῦ βασιλείου, οἷον τὸ Πανεπιστήμιον, ὁ Πάρνασσος, ἡ Ἀρχαιολογικὴ ἐταιρεία καὶ εἰ τι ἄλλο.

Ὁ «Ἀγὼν» χαίρει ἰδιαζόντως, ὅτι ἐκ τῆς πενταμελοῦς διοικητικῆς ἐπιτροπῆς οἱ τέσσαρες Ἕλληνες Κύπριοι τυγχάνουσιν ἐκ τῶν μάλλον ἐπιλεκτικῶν υἱῶν τῆς νήσου ἐγγυώμενοι τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ διττοῦ σκοποῦ τοῦ Μουσείου, πρῶτον τοῦ ἐθνικοῦ καὶ εἰτα τοῦ ἐπιστημονικοῦ.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΚΑΙ Η ΝΗΣΟΣ ΘΑΣΟΣ

Θάσιος ἀνὴρ παρρησιῶν ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας ἐν Θεσσαλονικίᾳ ἐπιστέλλει ἡμῖν ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1905 τὰ ἐπόμενα:

Οἱ ἀναγνώσται τοῦ Ἀγῶνος ἰδόντες τὰ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 346 φύλλῳ αὐτοῦ θάυπεσαν, ὅτι ὁ μητροπολίτης Μαρωνίας Σ. Νικόλαος τὰς συνθέσεις αὐτοῦ διατρίβας ποιούμενος ἐν ὅλῳ θὰ εὐλογῇ τοῦλάχιστον τὴν νήσον ταύτην διὰ τῶν φροντῶν αὐτοῦ ὡς ποιμην-

άρχου καὶ θὰ συντελῇ εἰς τὴν πρόοδον πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς τοῦ πληρώματος τῆς ἐκκλησίας. Πεπλαγμένη ὑπόθεσις! ὁ ἀνθρώπος εἶναι ἀπανταχοῦ ὁ αὐτὸς, ἀκηδὴς περὶ τῶν συμφερόντων τοῦ ποιμνίου του, περὶ ἐν μόνον μεριμνῶν, πῶς νὰ πληρώσῃ τὰ θυλάκια αὐτοῦ.

Καίτοι τέσσαρα παρήλθον ἔτη, ἐξ ὧν ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, οὐδεμία συνετελέσθη πρόοδος ἐν τῇ ἀτυχῇ νήσῳ, ἐν ᾗ ὁ κυκεὼν καὶ ἡ σύγχυσις διέπει τὰ πάντα. Οὐτε κανονισμοὶ ὑπάρχουσιν, οὐτε τάξις τις περὶ τὴν διοίκησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ εκπαιδευτικῶν πραγμάτων, φαίνεται δὲ ὁ Σεβασμιώτατος ὑποβάλλων τὴν κατάστασιν ταύτην, διότι εἶναι αὐτῷ καλὴ καὶ συμφέρουσα. Ἡ ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ἀμάθεια εἶναι οἷα εἰς οὐδὲν ἄλλο μέρος τοῦ ὑπὸ τὸ οἰκουμένικον πατριαρχεῖον κλίματος, φαίνεται δὲ σκεπτόμενος ἐν τούτῳ ἡ Α. Σεβασμιότης, ὡς μερικοὶ τῶν Ἑλλήνων βουλευτῶν οἵτινες μοι ἐλεγόν ποτε, ὅτι δὲν ἔχομεν συμφέρον νὰ ἀναπτύξωμεν τὴν παιδείαν τῶν ἐκλογέων ἡμῶν, διότι τότε δὲν θὰ εἴμεθα ἡμεῖς βουλευταὶ!

Ἀμα ὡς φθάσῃ εἰς τὸν Θεολόγον, τὴν πρωτεύουσάν τῆς νήσου, ἡ πρώτη φροντίς τῆς Α. Σ. εἶναι νὰ μάθῃ πόσαι δίκαια διαζυγίου ὑπάρχουσιν ὄρμου. Παρέχει δὲ τὰ διαζύγια ἀνοικτῇ τῇ παλάμῃ, ἣν πληροὶ εἶτα διὰ χρημάτων.

Ἐφορὰς τις τῶν σχολείων τοῦ Θεολόγου μοι ἐλεγε πρὸς τινος, ὅτι οὐδέποτε ἤκουσεν ἡ Α. Σ. ἐρωτώσα περὶ τῶν σχολείων τῆς πολυκνηρώπου κοινότητος Θεολόγου (ἀριθμοῦσας 3 1)2—4 χιλιάδας κατοίκων), περὶ τῶν ἐλλείψεων αὐτῶν, περὶ τῶν δεόντων γενέσθαι πρὸς ἀνάπτυξιν αὐτῶν. Ἀφελὴς ἐκ πάντων τούτων ἐλέγχεται πᾶσα ὑπόνοια, ὅτι ἐδωκέ ποτε καὶ ὀβολὸν ὑπὲρ τῶν σχολείων τῆς κοινότητος.

Τοιούτου ὄντος τοῦ μητροπολίτου τούτου ἐρωτώμενοι οἱ Θάσιοι: ἄρα γε ὡς ποτε ἡ Μ. Ἐκκλησία θὰ παύσῃ ἐν οὐ παικτοῖς διατηροῦσα εἰς τοιαύτας θέσεις τοιούτους ἀνικάνους ἀνδρας; Ἀρὰ γε τὰ περὶ ἡμᾶς γινόμενα, καρποὶ ἐκκλησιαστικῆς ὀλιγωρίας ἐκατονταετηρίδων, δὲν ἐσυνέτισαν ἡμᾶς, ὥστε νὰ παύσωμεν σιτίζοντες ἀνικάνους ἐπὶ ζημίᾳ τιμολογιστάτων συμφερόντων; Ἐως ποτε αἱ ἐπαρχίαι τοῦ οἰκουμένου θρόνου θὰ θεωρῶνται πρυτανεῖα τῆς ῥατσώνης καὶ τῆς ἀναισθησίας, ὥς ποτε δὲ καὶ ἡ εὐλάβεια τῶν ὀρθοδόξων ποιμνίων καὶ ἡ παιδαγωγία πρὸς τὸν οἰκουμένικον θρόνον θὰ ὑφίστανται ἀγογγύστως τὴν ἀλγεινὴν ταύτην δοκιμασίαν;

ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΥΓΛΟΙ

Οἱ ἐν τῇ ἐλληνικῇ πρεσβείᾳ τοῦ Λονδίνου λόγοι τοῦ ἡμετέρου βασιλέως πρὸς τὰς ἐπιτροπὰς τῶν ἐλληνικῶν κοινοτήτων Λονδίνου, Μαγχεστρίας, Λιδερπούλης, περὶ ὧν ἐποιήσαμεν μνείαν ἐν τῷ προηγούμενῳ φύλλῳ ἐστράφησαν διὰ μακρὸν περὶ τὸς κατὰ τὴν τελευταίαν πεντηκονταετίαν μεγάλας προόδους τῆς Ἑλλάδος καὶ περὶ τὴν μεγίστην ὠφέλειαν, ἥτις προσδοκᾶται ἐκ τῆς στενῆς ἐνώσεως τοῦ ἐλληνικοῦ βασιλείου μεθ' ὅλων τῶν ἐκτὸς αὐτοῦ Ἑλλήνων. Ἐπεκάλει δὲ ὁ βασιλεὺς τὴν ἀρωγὴν ὧν τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων διὰ τὴν εὐμμερίαν τοῦ Γένους. «Ἡ Ἑλλάς» εἶπε τελευταῖον ὁ βασιλεὺς, «ὅπως πάντα τὰ λοιπὰ κράτη καὶ ἰδίως τὰ μικρὰ ἀποβλέπει ἐπίσης εἰς τὴν στρατιωτικὴν καὶ ναυτικὴν αὐτῆς πρόοδον». Ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο οἱ Ἕλληνες δὶκον τῶν χωρῶν ὀφείλουσι νὰ ὑποστηρίξωσι τὰς ἐνεργείας τῆς κυβερνήσεως τοῦ βασιλέως.

Καθ' ὅλην τὴν ἐν τῇ πρεσβείᾳ διώρον παραμονὴν τοῦ βασιλέως ἐπεδείχθη ἐκτίκτως σιωπηλὸς καὶ εὐθύμος, ἀπεκρίθη δὲ διὰ μακρὸν εἰς πάσας τὰς γενομένας αὐτῷ προσφωνήσεις τῶν ἐπιτροπῶν, αἵτινες ἐπαρουσιάθησαν πρὸς αὐτόν. Μεταξὺ τῶν ἐπιτροπῶν τούτων κατελέγοντο ἡ τοῦ συλλόγου Βύρωνος, ἡ τοῦ συλλόγου πρὸς κράτος ἐλλήνων τῶν ἐλλήνων γραμμάτων, ἡ τῆς βρετανικῆς ἐν Ἀθήναις σχολῆς. Σὺν ταύταις ἐπαρουσιάθησαν πολλοὶ ἐμποροὶ καὶ στασιδέρμοι, πολλοὶ φιλέλληνες καὶ δημοσιογράφοι.

Καὶ ἐθεάθησαν ἄνθρωποι θαυμάζοντες ἐκ συγκινήσεως καὶ ἐξαγκνέθησαν τὰ στήθη ἐξ υπερεκτίκτου ἐνθουσιασμοῦ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες ἐπὶ μακρότατον χρόνον ἐν τῇ ἐξῆμ βιούντες εἶδον τὸ πρῶτον νῦν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τὸν βασιλέα, λαλοῦντα αὐτοῖς, ὡς ὁ πατὴρ πρὸς τὰ τέκνα, καὶ συμβουλευόντα τὴν περισυλλογὴν εἰς ἑαυτὰς τῶν ἐλλήνων δυνάμεων καὶ τὴν σφαιρὴν ἀλλήλων πρὸς ἀποσβέσιν τοσοῦτων κινδύνων ἐν τῇ πατρίδι. Τὸ θέαμα ὑπὲρ πάντων εἰς ἄκρον κατανυκτικόν, ἡμεῖς δὲ οἱ ἐν Ἑλλάδι χαίρομεν τὸν πρωτοφανὲς τοῦτο γεγονός ὡς πρόδρομον αἰσιωτέρων διὰ τὸ γένος ἡμῶν

